

<http://www.larouche.se/artikel/en-50-arsplan-for-kolonisering-av-mars>

av Tom Gillesberg

30 november 2009

Om USA ska kunna ta sig ur den djupa existentiella kris man hamnat i räcker det inte med att dra hela finanssystemet genom ett ordnat konkursförfarande och sätta i gång en massiv utbyggnad av USA:s fysiska infrastruktur - man måste, som Lyndon LaRouche länge har sagt, på allvar återuppliva det amerikanska rymdprogrammet.

Efter Kennedys berömda tal 1961, där han sa att USA skulle landsätta en människa på månen före årtiondets utgång, gick uppemot 5 procent av USA:s årliga budget till forskning och utveckling. Rymdprogrammet förde med sig en strid ström av nya vetenskapliga och teknologiska genombrott som fick stor betydelse för den amerikanska ekonomin och kulturen. Efteråt har man räknat ut att för varje dollar som den amerikanska staten lade ut på rymdprogrammet tjänade man 10-14 dollar i ökade skatteintäkter och annat. Samtidigt fick rymdprogrammet också stor kulturell betydelse genom att det motverkade den kulturpessimism och trångsynthet som spreds via teve och Hollywood, och som var en följd av Trumantidens mccarthyism och häxjakt på idealister.

I takt med att bemannade rymdfärder blev allt vanligare, och att människor hade besökt månen i flera omgångar, började barn och ungdomar drömma om att ge sig ut i rymden och naturvetenskapen fick ett kraftigt uppsving. Tyvärr skalades rymdprogrammet ner bit för bit efter mordet på Kennedy 1963, särskilt efter att USA hade vunnit rymdkapplöpningen med Sovjetunionen genom att landsätta den första människan på månen 1969. Den naturliga uppföljningen till månprogrammet, ett Marsprogram, genomfördes aldrig.

Rymdprogrammets optimism, vetenskapliga insikter och stora visioner byttes ut mot 68-kulturens kulturpessimism, teknikfientlighet och misantropi. I stället för att kämpa för fusionskraften, som skulle kunna förse mänskligheten med obegränsade mängder energi och ta oss till Mars, kämpade 68-generationen för att stänga kärnkraftverken och motarbetade avancerad och kunskapsintensiv teknik över huvud taget.

Genom att besluta oss för att vi om 50 år ska ha en forskningsstation etablerad på Mars, sätter vi i gång en process där vi återigen kommer att använda en mycket större del av våra länders ekonomier på forskning och utveckling - något som dramatiskt kommer att öka vårt välstånd på sikt. Samtidigt hjälper det oss att komma bort ifrån den kortsiktiga konsumtionsmentalitet som dominerar västvärldens ekonomi och sociala kontakter i dag. Vi kommer att vänja oss igen vid att tänka två generationer framåt i tiden, i de beslut vi fattar. Vi kommer att vänja oss vid att målet med våra handlingar inte är omedelbar tillfredsställelse här och nu, utan i stället investeringar som blir till gagn för våra barn och barnbarn.

1987 presenterade Lyndon LaRouche ett förslag om att återuppta det amerikanska rymdprogrammet i form av ett 40-årigt program för att etablera en amerikansk forskningsstation på Mars. Han kallade programmet "Kvinnan på Mars" och presenterade det bl.a. i ett halvtimmeslångt teveprogram, som visades i samband med hans presidentkandidatur 1988. Grundidén i programmet, som nu håller på att uppgraderas för användning i dag, är följande:

Även om resan till månen var en stor utmaning på 1960-talet så är en resa till Mars en helt annan och större uppgift. Månens yta är bara 384.000 km bort, medan det är 75-225 miljoner km till Mars. Turen till månen kan klaras av på mindre än ett dag, medan det med samma teknik tar 200-300 dagar att komma till Mars. Eftersom erfarenheterna från livet på rymdstationerna har lärt oss att människokroppen förfaller, skelettet

kalkas ur o.s.v., efter längre vistelser utanför jordens magnet- och gravitationsfält, så är resor till Mars med månfärdernas teknik ingen bra idé. LaRouche föreslog därför utveckling av rymdskepp som kan accelerera med 9,8 meter i sekunden, alltså motsvarande Jordens gravitation. När man befinner sig på ett sådant rymdskepp, som under den första hälften av resan accelererar med 9,8 meter i sekunden och under den andra hälften bromsar in i samma takt, så kommer det för kroppen att kännas som jordgravitationen. Samtidigt kortas restiden mellan Jorden och Mars till ett par dagar. En sådan kontinuerlig acceleration kräver stora mängder koncentrerad energi och är i praktiken bara möjlig med hjälp av fusionsteknik, där vi t.ex. kan använda helium-3, som finns på månen, som drivmedel i våra rymdskepp.

Men vi är inte bara intresserade av att skicka några människor till Mars och ta hem dem igen. Vi vill etablera en permanent närvaro på Mars (och därefter på många andra platser ännu längre bort) för att kunna utföra forskning och blicka ut i universum, bortom vårt eget solsystem. Det är också nästa steg mot att etablera oss som en rymdcivilisation. Där kommer ett program för att grunda en forskningsstation på Mars att vara ett mycket större och mer permanent program än månprogrammet var. Det kommer att ske i fem steg ([se illustrationen i Ny Solidaritet som PDF](#)).

Detta Marsprogram är nästa steg ut i rymden för människan, och genomför vi det kommer vi som mänsklighet att dramatiskt förändra vår självbild och vårt beteende. Vi kommer att ta steget från att vara en navelskådande jordcivilisation till att bli en utåtriktad rymdcivilisation. Som den enda formen av självreflekterande kognitivt liv vi känner till är det vår uppgift att vårda och utveckla liv och medvetande här på Jorden. Vi måste kunna skydda Jorden och dess invånare mot stora meteoriter och andra obehagliga överraskningar från universum.

Vi vet självklart också att lugnet som råder i vårt solsystem inte kommer att vara för evigt, och att vi någon gång i en avlägsen framtid (förhoppningsvis först om flera hundra miljoner år) blir tvungna att evakuera Jorden. Den processen börjar vi förbereda redan nu genom att etablera oss i resten av solsystemet och därefter sprida oss vidare ut i resten av vår galax. Det kommer att kräva teknologiska kvantsprång av en dimension vi i nuläget har svårt att föreställa oss. Och på sikt kommer vi nog också att kunna hjälpa livet på traven i många andra solsystem.

Jämfört med dessa kolossala uppgifter framstår de nuvarande problemen här på Jorden som ganska överkomliga. Som en naturlig del av detta långsiktiga program utvecklar vi vår förmåga att skapa gynnsamma livsbetingelser på fjärran planeter genom att få öknarna att blomma här på Jorden. Vi befolkar resursrika men ogästvänliga delar av Jorden som t.ex. Sibirien, och utviner de behövliga råvarorna till gagn för hela Jordens befolkning. Att avskaffa global svält och underutveckling är en kärkommen utmaning, som rustar oss för de större uppgifter som väntar.

Den strida strömmen av nya teknologier kommer självklart att öka vår förmåga att försäkra allt fler människor om en allt bättre levnadsstandard, men de många upptäckterna gör något ännu bättre: Hjälper oss att hitta tillbaka till vår sanna mänskliga natur, som en skapande kraft, som vårdar och utvecklar liv och medvetande både på Jorden och i övriga universum.